

רע"פ 7404/13 - מאיר חג'בי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 7404/13

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

המבקש: מאיר חג'בי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק-דין של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ר' בן-יוסף מתאריך 02.10.2013 בתיק עפ"ת 46967-07-13

בשם המבקש: עו"ד ניר שלום

החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ר' בן-יוסף) ב-עפ"ת 46801-01-13, שניתן בתאריך 02.10.2013, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב-יפו (כב' השופט א' האוזרמן) מתאריך 08.07.2013, שלא לבטל את פסק-דין מתאריך 09.06.2013 ב-פ"ל 5378-12-11. באותו פסק-דין נדחו גם טענותיו החילופיות של המבקש כנגד חומרת גזר-הדין שהושת עליו.

להלן יובאו הנתונים הצריכים לעניין.

2. במסגרת פסק-הדין של בית המשפט לתעבורה הנכבד הורשע המבקש, בעקבות הודייתו בעובדות כתב האישום שהוגש נגדו - בעבירות: נהיגה בזמן פסילה (עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה)); נהיגת רכב שהורד מהכביש (עבירה לפי תקנה 308(ד) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961+סעיפים 68 ו-62 לפקודה); נהיגה ללא רשיון נהיגה תקף

(עבירה לפי סעיפים 10(א)+62(1) לפקודה); שימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת-תוקף (עבירה לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970) ו-שימוש ברשיון נהיגה מזויף (עבירה לפי סעיף 62(9) לפקודה).

3. עקב הרשעתו הנ"ל הושתו על המבקש העונשים הבאים: קנס בסך 6,000 ש"ח; 30 חודשי פסילה בפועל; 6 חודשי פסילה על-תנאי למשך 3 שנים; 12 חודשי מאסר על תנאי (כאשר ביחס ל-6 חודשים מתוכם התנאי הוא שהמבקש לא ינהג בזמן פסילה, או עם רשיון נהיגה בלתי-תקף (מעל 6 חודשים) וביחס ל-6 חודשים הנוספים התנאי הוא שהמבקש לא יעשה שימוש ברשיון נהיגה מזויף, או ינהג ברכב שהורד מהכביש). כן חוייב המבקש לחתום על התחייבות כספית בסך של 30,000 ש"ח כי לא יעבור עבירות של נהיגה בפסילה, או שימוש ברשיון נהיגה מזויף במשך 3 שנים.

4. במסגרת הטיעונים לעונש בפני בית המשפט לתעבורה הנכבד טען המבקש כי נפל קורבן לרמאות מצד "מאעכר", אשר התחזה לעו"ד וסיפק לו רשיון נהיגה ופרוטוקול בית משפט מזויפים, בטענה שהצליח להשהות את פסילת רשיונו של המבקש. בית המשפט לתעבורה הנכבד התייחס לטענה זו בגזר-דינו כשעמד על כך שהתופעה שתיאר המבקש הובאה בפניו כבר בעבר, ואולם ציין כי בנסיבות "אין לנאשם [המבקש כאן - ח"מ] להלין אלא על עצמו".

5. בתאריך 08.07.2013 הגיש המבקש לבית המשפט לתעבורה הנכבד בקשה לביטול פסק-דין, בה הביע את רצונו לחזור בו מהודייתו, אך בקשה זו נדחתה.

6. בתאריך 23.07.2013 המבקש ערער על דחיית בקשתו הנ"ל בפני בית המשפט המחוזי הנכבד, ובמסגרתה טען גם כנגד חומרת גזר-הדין שהושת עליו. בית המשפט המחוזי הנכבד דחה ערעור זה מאחר שסבר שבקשתו של המערער לחזור בו מהודייתו איננה עומדת בתנאים שנקבעו בפסיקה לבקשות לפי סעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשנ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ). בית המשפט ציין בהקשר זה, בין היתר, כי גרסתו הנוכחית של המבקש איננה מתיישבת עם העובדה שהמבקש לא שיתף פעולה בחקירתו במשטרה ואף לא הזכיר את השתלשלות האירועים עליה הוא ביקש להסתמך בערעורו.

מכאן בקשת רשות הערעור.

7. בבקשת רשות הערעור חוזר בא-כח המבקש על הטענות שטען במסגרת הודעת הערעור שהגיש לבית המשפט המחוזי הנכבד. הטענה החדשה היחידה המופיעה בבקשת רשות הערעור, היא נסיון להסביר את העובדה שהמבקש לא תיאר את קורותיו עם ה"מאעכר" כבר בעת חקירתו במשטרה, זאת בהנמקה שהמבקש "פחד מהמאעכר" משום שחשד שמדובר בעבריין.

דין והכרעה

8. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובחומר שצורף לה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. להלן יפורטו בקצרה הנימוקים למסקנתי זו.

9. כידוע, רשות ערעור ב-"גלגול שלישי" תנתן רק במקרים בהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית, החורגת מעניינם של הצדדים הישירים להליך (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982) (להלן: הלכת חניון חיפה); רע"פ 4515/07 אבו שנב נ' מדינת ישראל (17.10.2007) (להלן: עניין אבו שנב)), או כאשר מתגלה אי-צדק ניכר כלפי המבקש, או חשש לעיוות-דין כלפיו.

10. בא-כח המערער לא העלה בבקשה כל סוגיה עקרונית המצדיקה מתן רשות ערעור בהתאם להלכות שנקבעו בהלכת חניון חיפה ובעניין אבו שנב, וממילא ברור שהבקשה עוסקת באופן בלעדי בעניינו הפרטני של המבקש. נראה כי הבקשה גם לא מעלה שלמבקש נגרם עיוות דין שיש בו כדי להצדיק את שמיעת עניינו של המבקש פעם נוספת, במסגרת ערעור ב-"גלגול שלישי".

זאת ועוד - אחרת. בקשתו של המבקש לחזור בו מהודייתו נבחנה בכובד ראש על-ידי בית המשפט המחוזי הנכבד, אשר התרשם כי אין מקום לקבל את גרסת המבקש המטילה את כל האחריות למעשיו של המבקש - על ה"מאעכר". על-פי סעיף 153 לחסד"פ בית המשפט רשאי לאפשר לנאשם לחזור בו מהודייתו בכל שלב של המשפט, ואולם הדבר יעשה בנסיבות חריגות מנימוקים מיוחדים שיירשמו. ב-ע"פ 6349/11 שניידר נ' מדינת ישראל (10.06.2013) (להלן: עניין שניידר) עמדתי בהרחבה על אופן היישום של סעיף 153 הנ"ל לחסד"פ בהתאם להלכות שנקבעו על ידי בית משפט זה במרוצת השנים. באותו עניין אף הסברתי את חשיבות העיתוי של הגשת הבקשה לחזרה מהודיה. ביחס להגשת בקשת חזרה מהודיה, אשר הוגשה בתקופה שלאחר גזירת הדין, ציינתי בעניין שניידר כדלקמן:

"ביחס לתקופה שלאחר מתן גזר הדין (לרבות בשלב הערעור), ההלכה היא כי כדי שתענה בקשת נאשם לחזור בו מהודאתו, עליו להוכיח את התקיימותן של נסיבות חריגות במיוחד, כגון (ואין מדובר ברשימה סגורה): אי-הבנתו את משמעות הודאתו, או את משמעות הסדר הטיעון (בין היתר, על רקע של היעדר ייצוג משפטי); היעדר אזהרה כי בית המשפט איננו חייב לכבד את הסדר הטיעון; הפרת אמונים מצד סניגורו, ועוד..."

(שם, בפסקה 15, ההדגשה במקור - ח"מ)

למעלה מן הצורך אציין כי גם לגוף העניין אני סבור כי בעניינו לא מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות חזרה מהודיה, וחזרה מהודיה בשלב הערעור - מקל וחומר.

11. בכל הנוגע לטענותיו של המבקש המכוונות כנגד חומרת גזר-הדין, אזכיר את הכלל שלפיו רשות ערעור המכוונת כנגד גזר-הדין תינתן רק במקרים נדירים במיוחד, שבהם ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה (עיינו: רע"פ 8527/12 ששון נ' מדינת ישראל (28.11.2012); רע"פ 3929/09 דהן נ' מדינת ישראל (16.08.2009)). בית המשפט המחוזי הנכבד סבר כי העונש שהושת על המבקש במסגרת גזר-דינו של בית המשפט לתעבורה הנכבד - היה מתון מאוד, ואני נוטה להסכים עמו. מכל מקום, בנסיבות המקרה שלפני - אין הצדקה ליתן רשות ערעור גם בכל הנוגע לגזר-הדין.

12. סוף דבר: נוכח כל האמור לעיל - הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ד באדר ב' התשע"ד (26.3.2014).

ש ו פ ט
